

ѣк даде и ми каза какъ да ѣк употрѣбѣж, като ми похвали твърдѣ много чудесныѣ ѣ свойства: „Ако го испѣйте тозъ вечеръ, ми каза ты, Утрѣ вече имла да страждете...“ А вы, господине, не щѣте ли да го испѣете?

— О, рече Раулъ, распалено, .. Ще испѣж тѣзи отровж като ми ѣк подавате вы.

Занесе изново чашжтж до устата си и испи изъ единъ духъ това що бѣше въ неѣж.

— Знаѣж найдобрѣ, примѣмла испослѣ че имаше вѣтрѣ афѣонъ!

Послѣ главата му паджх назадъ и потѣжх въ мекото вѣз-
главѣ. Очитѣ му останѣхж отворени за нѣколко секунды по пелудящи и бѣжх виканѣо изрѣженѣ.

— Лѣше ли ви е? попыта го Янка беспокойно нѣкакъ.

Раулъ нищо не отговори. Поднѣ малко склопи очи и ся видѣ като да заспа тихо и дълбоко. Янка ся завърна при майкж си.

— Е, испили го, попыта болната.

— Испи го, рече момата.

— Амн сега?

— Спи.

Ведрѣсть на вѣстѣжествѣнѣе разведри Магдалининѣо-
то чело.

— Спи ли? приповтори ты; то е добъръ бѣлѣгъ!

Полунощный часъ приближаваше.

Малка една ламба коѣкто бѣ запалила Янка въ малкѣтж стаѣж освѣтляваше слабо убѣхтаныѣ членове на рѣцари де Трамбленгъ.

Положенѣето на момъка бѣше точно ѣстото, каквото и прѣ-
ди нѣколко часа, и лесно можаше нѣкоѣ да сѣгледа, че ни-
какъ не бѣше ся прѣмѣстѣлъ отъ часѣтъ отъ когато нео-
боримо глѣжковане бѣше го обзело.

Янка спѣше отдавна въ станчкѣтж си.